

PYÖRÄRETKI SEINÄJOKI - PARIKKALA

PYÖRÄILIMME (SINIKKA JA TAPANI) NOIDEN PAIKKAKUNTIEN VÄLIN, EI KUITENKAAN SUORAAN VAAN KAINUUN KAUTTA MM. PUOLANGAN JA SUOMUSSALMEN KAUTTA.

YLEISTÄ: MIKSI TEHDÄ TÄLLAINEN MATKA.

YKSI MERKITTÄVÄ TEKIJÄ ON HAASTAA ITSENSÄ. EI VÄHITEN MERKITYSTÄ ON MYÖS SILLÄ, ETTÄ YLEENSÄ KULJETTAJANA TOIMINUT TAPANI EI OLE VOINUT JATKAA AUTOILUA LÄÄKÄRIN YSTÄVÄLLISESTÄ HUOLENPIDOSTA JOHTUEN.

KOLMAS AJATUS ON PÄÄSTÄ SUHTEELLISEN VAPAASTI LIIKKUMAAN ILMAN AUTOA JA VIELÄPÄ HIEMAN PITEMPIÄ MATKOJA KUIN KÄVELLEN. YLEISET KULKUNEUVOT OVAT SIITÄ EPÄMUKAVIA, ETTÄ NIIDEN SUUNTAA, AIKATAULUA JA PYSÄHDYSPAIKKOJA YKSITYINEN HENKILÖ EI SAATA VAIKUTTAA, EMMEKÄ TIEDÄ VOIKO ESIMERKIKSI VR: KÄÄN AINA VAIKUTTAA OMIIN AIKATAULUIHINSA.

MOTIIVI TÄLLAISELLE MATKALLE TÄYTYY OLLA OLEMASSA, JOTTA SITÄ VOI JATKAA SATEESTA, TUULESTA JA KYLMÄSTÄ HUOLIMATTA JA VAIKKA NÄLISSÄÄN. MEILLÄ OLI USEITA MOTIIVIN AIHEITA. ENSIMMÄINEN OLI PÄÄSTÄ MUKAVASTI KESÄSEUROIHIN ÄHTÄVÄLLE. SIINÄ SAMALLA VOISIMME VIERAILLA LASTENLASTEN LUONA. TOINEN MOTIIVI OLI MOIKATA TAPANIN SISARTA VÄHÄN YLEMPÄNÄ

POHJANMAALLA, HIMANGALLA. KOLMAS TEKIJÄ OLI AJAA YLVIESKAN KAUTTA, JOSSA TIEDETTIIN OLEVAN ERINOMAINEN SALAATTIRUOKAPAikka, KING MEAL. NELJÄS MOTIIVI OLI JATKAA SUOMUSSALMELLE JA RAATTEEN TIEN MUSEOON, SILLÄ SINIKAN ISÄ OLI TALVISODASSA RAATTEEN TIEN TAISTELIJANA, SELVISI SIELTÄ HENGISSÄ JA KERROTAANPA HÄNEN AMPUNEEN KONEKIVÄÄRILLÄ ALAS VENÄLÄISEN HÄVITTÄJÄKONEEN. VIIDES MOTIIVI OLI NÄHDÄ MUUTAMA MIELENKIINTOINEN MAISEMA, KUTEN KOLI, KERIMÄEN KIRKKO JA PUNKAHARJU EDELLÄ MAINITTUJEN KOHTEIDEN LISÄKSI. KUUDENTENA MOTIIVINA OLI SE KAIKKEIN VOIMAKKAIN ELI PÄÄSTÄ EHJIN NAHOIN TAKAISIN KOTIIN.

NÄMÄ OLIVAT ALKUASETELMAT. JOSSAKIN LOPPUVAIHEESSA KERTOMUSTA NÄYTÄMME RETKEN MAHDOLLISTANEET TARVIKKEET JA VIMPAIMET KUTEN PYÖRÄT, LEIRIITYMISVÄLINEET, VAATETUS JNE.

OLISIMME ILMEISESTI MATKUSTANEET MATKAN HELSINKI - SEINÄJOKI PYÖRILLÄ, MUTTA HEINÄKUUN ALKUPUOLI OLI LIIAN KIIREINEN JA SITEN JÄI LIIAN VÄHÄN AIKAAN YLI KOLMEN SADAN KILOMETRIN MATKAAN. TOISEKSEEN HALUSIMME KYLLÄ VÄLTÄÄ RUUHKAISINTA SUOMEA.

Heräsimme hyvin nukutun yön jälkeen omassa teltassa Kiantajärven leirialueella. Se oli toinen kerta kun olimme teltassa ja nyt ei satanut yöllä. Kaikki näytti siis hyvältä. Kuitenkin meille sattui pieni kammelus heti alkajaisiksi. Kun olimme pakanneet kaiken valmiiksi ja aloimme lastata niitä pyöriin, emme saaneet lukkoja auki. Tuntui kuin lukkojen pesään olisi jäänyt jotakin tai sitten joku olisi keksinyt harrastaa sabotaasia. Olimme jo lähes epätoivoisia moisesta odottamattomasta hankaluudesta. Menimme leirialueen kanttiinisiin ja kysyimme, josko he tietäisivät jonkun lukkosepän, putkimiehen tai vaikka vain huljakkaat voimapihdit, joilla lukot voisi murtaa. Mutta ei, rouva kanttiinissa kertoi ystävällisesti, että nyt on kesä eikä silloin kukaan ole kotona vaan jokainen on mökillään, kalassa, retkellä jne mutta ei niitä saa kiinni nyt, siksi kannattaa laittaa öljyä lukkoon ja kokeilla uudelleen.

Ahaa, ok. Oma apu paras apu. Viimein Sinikka keksi, että illalla taisimme laittaa lukot ristiin, niin että ne olivat toistemme pyörissä ja siitä syystä ne eivät auenneet omilla avaimilla.

Tällaistakin voi siis sattua. Onpa hyvä tietää.

Jatkoimme matkaa. Aamulla ei satanut kun kävimme katsastamassa Suomussalmen kirkon. Jouduimme ajamaan muutaman kilometrin sivuun pääreitiltämme. Siellä jossakin tapasimme yksinäisen fillaristin, joka sattui olemaan ranskalainen. Vaikutti siltä, että hän ei oikein ollut varma, mihin suuntaan haluaisi tai kannattaisi suunnistaa. Hän oli ilmeisen täynnä kokemaansa hyistä keliä vaikka ei sitä suoraan sanonutkaan. Mainitsimme kuitenkin

Raatteenportin museosta ja että siellä on talvisodan muistomerkki. Hän ei ollut kovin kiinnostunut sellaisesta.

Itse jatkoimme matkaa sinnepäin. Ja niin kohta alkoikin vettä sataa oikein kunnolla ennenkuin olimme Raatteenportin museossa. Olimme märkiä sinne tullessa mutta ajattelimme, että siellä sisätiloissa voi kuivatella itseään. Niin kiertelimme vaikuttavassa museossa ja katselimme esitettyjä elokuvia ja kuvittelimme, millaista oli miesten olla siellä yli seitsemänkymmentä vuotta sitte, ankarassa pakkasessa, vähällä ruoalla ja yhtä vähällä unella. Raattentien taistelun voitto oli Suomelle aivan ensiarvoisen tärkeä. Jos sitä ei olisi tapahtunut, olisimme olleet osa SNTL- nimistä valtiota ja moni meistä olisi kenties syntynyt Siperiassa. Minkähänlaista sieltä olisi polkea fillarilla "entiseen Suomeen".

Voitto tuossa sodassa tuskin oli mestarillisesta sotilaallisesta taidosta vaikka moni mielellään sellaisen omisikin. Kysymyksessä oli olosuhteiden ja erilaisten ennakoimattomien tapahtumien ja tapahtumattomuuksien yhdistelmä, jonka tuloksena tapahtui se, mitä tapahtui. Kyllä tässäkin kaikki oli Korkeammassa kädessä.

Useimmat sotilaat eivät pitäneet vihollisuutta venäläisten sotilaiden suhteen vaan tekivät, mitä piti ja jos sitä ei olisi tehnyt, olisi oma ja omaisten henki ollut vaarassa. Sota on rangaistus kaikille siihen osallistuville.

Parin kolmenkymmenen kilometrin päässä Suomussalmelta oli komea maisematie jossakin Kylmänlammin ja Ala-Vuokin välimaastossa. Vaikka satoi, ei se estänyt nauttimasta siitä.

Jatkoimme siis edelleen Via Kareliaa pitkin. Tie on jonkin verran mäkistä mutta ei ylivoimaista. Sen sijaan asutusta oli vähän ja kauppoja yhtä vähän, ei edes huoltoasemia mitä nyt jotain Saarivaarassa ja Kuumussa jotakin eloa tai sellaista.

Ahkerasti polkien saavuimme Lentiiraan. Tiesimme kartan perusteella, että siellä on jonkinlaisia majoitusmahdollisuuksia. Koska olimme kuluttaneet päivästä jo paljon Suomussalmen kirkolla Raatteen museossa ja muutenkin ja ilta oli käsillä, päätimme kurkistaa, minkälainen majatalo se Lentiira oikein on. Kovin pitkiä poikkeamia päätieltä pyörän kanssa ei viitsisi tehdä, koska se vie aikaa muulta toiminnalta.

Onneksi Lentiiran Lomakylässä oli vapaita mökkejä ja niin saimme oikein kivan mökin järvenrannan töyräältä. Sieltä oli hieno näköala järvelle. Mökissä oli oma suihku ja kaksi kerrosta ja siellä saatoimme hyvin kuivattaa ajovaatteemme. Siis ihan jees.

Ilta palankin saimme johonkin hintaan. Itse kartanon päärakennus oli ihan tyylikäs ja komealla paikalla järven rannalla. Sisustusta koristivat monet maalaukset, käsityön helmet, täytetyt linnut jne. Lisäksi saimme kuulla melkoisen elämäkerran paikan emännältä. Tosi mielenkiintoinen tapaus.

Emme aikoneet jäädä pidemmäksi aikaa vaikka paikan puolesta sille ei olisi ollutkaan esteitä, päivävastoin ja sitä paitsi sunnuntaiksi oli luvassa poutainen päivä, jolloin uinti, rantasauna jne olisivat voineet houkuttaa hyvinkin. Aamupala oli varsinainen keittiömestarin taidonnäyte. Siinä ei säästetty materiaaleja, aikaa ei mitään muutakaan. Harmi vain ettei meillä ole varavatsaa.

Mutta niinkuin elämässä usein joutuu silloin tällöin luopumaan sellaisesta, mistä pitää, niin mekin luovuimme aamulla Lentiiran Lomakylästä ja jatkoimme kohti Kuhmoa.

Päivän saldo:

Raattenportin museo oli yksi todellisista etapeistamme ja sen me saavutimme.

Kainuun kulmilla koimme joka päivä paljon uusia asioita. Yksi kohokohta oli ollut Raatteenportin museo siihen liittyvien yhteyksien vuoksi. Mutta sen lisäksi näimme hienoja maisemia.

Lentiiran Lomakylä oli tähänastisen matkan majoitusten selvä huippukokemus. Siellä oli tarjolla sitä, mitä matkailija tarvitsee ja palvelu oli kohdallaan.

Matkalla jatkunut sade näytti toviksi ottavan rokulia ja se tiesi mukavia ajokilometrejä.

Tämän yhdeksentoista päivän kilometrit olivat 80 km, mikä on hieman alle keskiarvon. Saa siihenkin hetken aikaa istua pyörän satulassa.

Märistä keleistä huolimatta, emme olleet saaneet nuhaa, kuumetta eikä mitään muuta tautia, siitä kiitos Herralle .

Lokoisan yön jälkeen oli mielessä virkeyttä seuraavan päivä seikkailuja mielessä ennakoiden..

I I. matkapäivä Suomussalmi - lentiira